

Magdalai Mária az evangéliumok emberarcú, szerethető alakja, akivel nem nehéz azonosulni. Egy ember, egy bűnös ember, aki mélyről jött, aki megjárta a földi poklot, akiből Jézus nem egy, de hét démont is kiűzött, mielőtt a leghűségesebb követőjévé vált az Úrnak.

Ő az, aki először megy a sírhoz, ő az, aki először pillantja meg az elhengerített követ, és ő az, akinek először jelenik meg az Úr. Nem Péternek, nem is a szeretett tanítványnak. Ezen töprengtem, hogy miért pont neki... Üzenetet, szimbolikus tanítást kerestem ebben is, de legalábbis valami izgalmos emberi történetet. Az egyik kedves barátom segített ki, látván tehetetlenségemet, amikor magától értetődéssel megjegyezte: azért, mert ő volt ott. Igen. Ő ott volt. Péter, és az apostolok bezárkózva virrasztottak, vagy fásult álomba zuhanva aludtak. Mária, még mielőtt megvirradt volna, elindult a sírhoz.

Aztán különös dolog történik, Mária elsőre nem ismeri fel Jézust, épp' úgy, ahogy később az apostolok sem Tibériás tavánál, vagy másutt az emmauszi tanítványok. Jézus változott volna meg? Vagy ők változtak meg, mióta az Úr magukra hagyta őket? És nem kevésbé talányosak Jézus szavai sem, amikor nem engedi, hogy Mária megérintse őt. Jeromos, Ambrus, Órigenész, Ágoston mindannyian híven birkóztak ezekkel a mondatokkal, kellően nyakatekert magyarázatokkal szolgálva, de talán mégis az az olvasat állhat legközelebb az igazsághoz (a szívemhez bizonyosan), miszerint „Engedj!” vagyis igyekezzél, vidd el testvéreimnek a jó hírt, hogy az mielőbb véget vessen bánatuknak. És Mária szalad, tétovázás nélkül, mert Mária megbízható, mert Mária szeretete tevékeny, mindent-odaadó asszonyi szeretet.

Szabó András, Sopron